

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 03.09.2024 i Oslo tingrett,
Saksnr.: 24-034824TVI-TOSL/03
Dommer: Dagfinn Grønvik
Saken gjelder: Sakskostnader ilagt av KFIR etter patentstyrelova § 9.
Designloven

GMP Group S.R.L

Advokat Dag Thorstensen

mot

Staten v/Klagenemda for industrielle
rettigheter

Advokat Christian Fredrik Fougner
Rydning

Dom

Saken gjelder sakskostnadsavgjørelsen i sak 23/00033 fra Klagenemda for industrielle rettigheter (KFIR)

Sakens bakgrunn

Saksøker, G.M.P. GROUP SRL, produserer felger for det Europeiske markedet.

Saksøkte, Staten ved Klagenemda for Industrielle Rettigheter (KFIR), har fattet avgjørelse om saksøkers designregistrering, DM/212217 (Angel-felgen), og tilkjent klager AUDI AG sakskostnader for KFIR av saksøker. Det var ikke en endelig realitetsavgjørelse, men opphevelse av Patentstyrets avgjørelse på grunn av rettsanvendelsesfeil. Saken ble sendt tilbake til Patentstyret for ny behandling

Fra stevningen inntas for beskrivelse bakgrunnen for saken som ikke er omstridt:

«Felgen Angel er designregistrert i EU og Norge med registreringsnummer DM/212217 og med prioritet fra 27. august 2020. Felgen ble i 2020 importert til Norge av Starco Norge AS som grossist ("Starco").

AUDI AG mente importen av Angel-felgen krenket selskapets felg med registreringsnummer DM/203217 og som har bedre prioritet (24. juli 2019). Audi tok ut søksmål mot Starco for domstolen 26. oktober 2020 med krav om forbud mot import og markedsføring av Angel-felgen, krav om destruksjon og krav om erstatning.

Parallelt med saken for domstolen innga AUDI 8. juni 2021 klage til Patentstyret rettet mot GMP Group S.R.L. med krav om administrativ overprøving av designregistrering DM/212217. Patentstyret avsa deretter en prosessledende avgjørelse datert 24. september hvor saken om administrativ overprøving ble stilt «i bero inntil rettskraftig dom foreligger.»

Borgarting lagmannsrett avgjorde saken ved dom av 13.06.2022. I dommen ble Starco frifunnet og tilkjent erstatning fra AUDI AG. Grunnlaget for frifinnelsen var at lagmannsretten konkluderte med at felgen Angel «ikke gjør inngrep i Audis registrerte design». Denne konklusjonen er det som vi i det følgende vil referere til som sakens realitet og sentrale tvistetema.

...

Audi påanket ikke dommen til Høyesterett. Etter at dommen ble rettskraftig avsa Patentstyret i saken om administrativ overprøving en avgjørelse datert 8. desember 2022, som konkluderte med at designregistrering DM/212217 (Angel-felgen) «gir et annet helhetsinntrykk enn det eldre designet». Patentstyret la til grunn at realiteten i

forvaltningssaken var den samme som for lagmannsretten og at Patentstyret var bundet av lagmannsrettens konklusjon hva angikk designets individuelle karakter. Se avgjørelsen side 2, avsnitt 7 flg.

...

AUDI AG påklaget Patentstyrets avgjørelse til KFIR den 8. februar 2023 og anførte at man var «uenig i resultatet fra lagmannsretten» og at man var «helt uenig i at Patentstyret må komme til samme resultat». Klageren mente dommen bare hadde rettskraftvirkning mellom AUDI AG og Starco Norge AS, og ikke i forhold til GMP Group S.R.L, som er klagemotpart og innehaver av designregistrering DM/212217.

KFIR har i sin avgjørelse jf. bilag 1 kommet til et annet resultat enn Patentstyret og mener lagmannsrettens dom «ikke har rettskraftvirkning for Patentstyrets behandling av kravet om oppheving av innklagedes designregistrering DM/212217 etter designloven § 25, jf. § 3», se avgjørelsen punkt 10. Saken ble deretter sendt tilbake til Patentstyret for at Patentstyret skal ta «selvstendig stilling til saken realitet» jf. avgjørelsen punkt 16 og slutningen punkt 2.»

Fra KFIRs avgjørelse inntas:

15 Klagenemnda er på denne bakgrunn av den oppfatning at Patentstyret gjorde en rettsanvendelsesfeil når lagmannsrettens inngrepsvurdering ble lagt til grunn i vurderingen av om designregistrering DM/212217 må oppheves. Det at Patentstyret ikke foretok en selvstendig lovtolkning og subsumsjon av om designregistrering DM/212217 mangler nyhet og individuell karakter mot klagers designregistrering DM/203217 etter designloven § 3, er dermed en saksbehandlingsfeil som kan ha fått virkning på vedtakets innhold, jf. prinsippet i forvaltningsloven § 41. Det at lagmannsrettens dom kan ha argumentasjonsverdi endrer ikke på dette.

16 På denne bakgrunn er Klagenemnda kommet til at Patentstyrets avgjørelse må oppheves, og saken sendes tilbake til Patentstyret for ny behandling. I denne vurderingen har Klagenemnda lagt vekt på hensynet til sakens opplysning og at Patentstyret ikke har vurdert og tatt selvstendig stilling til sakens realitet, og hensynet til at saken undergis en reell to-instansbehandling. Til dette kommer at søksmål mot Klagenemndas vedtak kun kan reises der Klagenemnda opphever en registrering eller opprettholder en avgjørelse fra Patentstyret om dette, jf. designloven § 39 tredje ledd. Dette innebærer at hvis Klagenemnda hadde avgjort kravet om oppheving av DM/212217, ville hovedspørsmålet kravet reiser kun vært vurdert i en instans og prøvingsadgangen av vedtaket kunne vært begrenset.

...

Sakskostnader

21 I henhold til patentstyrelova § 9 kan Klagenemnda i sak om administrativ overprøving, tilkjenne en part som fullt eller i det vesentlige har fått medhold, de nødvendige sakskostnader fra motparten. Bestemmelsen gir anvisning på en skjønnsmessig vurdering, hvor det blant annet skal legges vekt på om det var god grunn til å få saken prøvet fordi den var tvilsom, og om det er rimelig ut fra typen sak og forhold hos motparten å pålegge kostnadsansvar.

22 Forarbeidene uttaler at dette er en kan-regel, slik at man ikke automatisk har krav på sakskostnader. Det skal bare tilkjennes sakskostnader som ligger innenfor det som fremstår som rimelig for å ivareta partenes interesser i saken, og at man ved fastsettelsen av kostnadsansvaret må ha for øye at en administrativ overprøving skal være et enkelt og rimelig alternativ til behandling ved domstolene, jf. Prop.ca L (2011-2012) s. 12.

23 Patentstyrets begrunnelse går ut på hvilken betydning lagmannsrettens dom skal ha for det spørsmålet Patentstyret skulle ta stilling til, og dette går klagen ut på. Siden klager har fått medhold i rettskraftsspørsmålet, har klager i det vesentlige fått medhold i klagen, herunder at Patentstyrets avgjørelse oppheves og klager får ny realitetsvurdering. Etter Klagenemndas vurdering fremstår det rimelig at klager får dekket en del av sakskostnadene.

24 For Klagenemnda har klager fremsatt krav om dekning av sakskostnader på 57,5 timer til NOK 291 337,50 for arbeid med rettskraftsspørsmålet, 32,5 timer til NOK 80 600,00 for arbeid med sakens realitet og NOK 4400,00 for dekning av klagegebyret. Samlet utgjør dette 90 timer på til sammen NOK 371 937,50. Etter en helhetsvurdering er Klagenemnda av det syn at timebruken overskrider det som fremstår som rimelig for å ivareta klagers interesser i saken. Både timebruken som gjelder rettskrafts- og realitetsspørsmålet blir halvert. Etter Klagenemndas vurdering anses NOK 190 368,75 inkludert klagegebyret på NOK 4400,00 som rimelige og nødvendige kostnader forbundet med saken, og blir derved tilkjent, jf. patentstyrelova § 9.

KFIR avgjørelse har følgende slutning:

1. Klagen tas til følge.
2. Saken sendes tilbake til Patentstyret for ny behandling.
3. I sakskostnader betaler innklagede NOK 190 368,76 til klager innen 2 – to uker – fra avgjørelsens meddelelse

Stevning ble uttatt 29. februar 2024. Tilsvaret er datert 15. april 2024. I planleggingen samtykket begge parter i skriftlig behandling og retten besluttet skriftlig behandling jf. tvisteloven § 9-9 (2).

Partenes syn på saken

Saksøker, G.M.P. GROUP SRL, har i korte trekk gjort gjeldene:

Loven forutsetter at spørsmålet om saksomkostninger avgjøres samtidig med sakens realitet. Klagesakens realitet er likhetsvurderingen. Klagen til KFIR ble anlagt fordi AUDI mente at felgen Angel (DM /212217) manglet individuell karakter, se KFIR-avgjørelsen punkt 6 side 4. Dette er «sakens realitet» og er den vurderingen som Patentstyret skal prøve på «selvstendig» grunnlag.»

KFIR har ikke tatt stilling til sakens realitet, altså likhetsvurderingen. Saksomkostningsavgjørelsen er dermed prematur. Den har ikke skjedd «samtidig med realitetsavgjørelsen i saken» slik som ordlyden i § 9 bestemmer. KFIR skulle ventet med å avgjøre saksomkostningsspørsmålet.

Avgjørelsen er dermed i strid med loven og bør oppheves.

KFIRs begrunnelse i saksomkostningsavgjørelsen er ikke holdbar. Klagen fra Audi går ikke primært ut på betydning lagmannsrettens dom. Klagens tema er først og fremst at likhetsvurderingen er feil, dernest at dommen ikke har rettskraftvirkning. I Patentstyrets avgjørelse står det intet om rettskraft.

Klager, Audi AG, mente ikke at saken skulle sendes tilbake til Patentstyret. Det er derfor vanskelig å forstå at KFIR i premiss punkt 23 mener at klager «i det vesentlige har fått medhold i klagen.» Realiteten er jo ikke prøvet og saken ble henvist til ny behandling. KFIRs konklusjon om at klager har fått vesentlig medhold er uriktig.

Det pekes videre på rimelighetsvurderingen som anvist i forarbeidene. KFIRs skjønnsutøvelse er vilkårlig ettersom sakens sentrale tvistetema ikke er behandlet. Den mest vesentlige premissen i rimelighetsvurderingen, nemlig om er det grunnlag for å komme frem til noen annen konklusjon enn lagmannsrettens konklusjon om at det ikke foreligger designlikhet, mangler.

Saksøkers påstand:

Prinsipalt:

1. Slutningen punkt 3 i Klagenemda for industrielle rettigheters avgjørelse i sak 23/00033 oppheves.

Subsidiært:

2. Ankesaken stanses inntil den administrative klagebehandlingen av sak 23/00033 er endelig avsluttet.

Under enhver omstendighet:

3. G.M.P. GROUP SRL tilkjennes sakskostnader.

Saksøkte, Staten v/Klagenemnda for industrielle rettigheter (KFIR), har i korte trekk gjort gjeldene:

I saken for Patentstyret anførte GMP at lagmannsrettens dom i inngrepssaken rettskraftig hadde avgjort spørsmålet om designlikhet. Patentstyret gav GMP medhold i det, og konkluderte følgelig med at de materielle registrerbarhetsvilkårene i designloven § 3 var oppfylt.

I klagesaken for KFIR anførte Audi at Patentstyrets avgjørelse bygget på gal rettsanvendelse. Spørsmålet om designlikhet var kun et prejudisielt forhold i lagmannsrettssaken, og partskonstellasjonen var dessuten en annen. Ifølge Audi hadde dommen dermed ikke rettskraft mellom partene, og i alle tilfelle ikke hva gjaldt avgjørelsen av det prejudisielle spørsmålet om designlikhet. Audi anførte videre at de materielle registrerbarhetsvilkårene i designloven § 3 ikke var oppfylt, og nedla påstand om opphevelse av GMPs designregistrering (KFIRs vedtak avsnitt seks, første strekpunkt). GMP, på sin side, opprettholdt anførselen om rettskraft, og avstod fra å fremme ytterligere materielle anførsler knyttet til registrerbarhetsvilkårene «da premissene fra lagmannsretten er uttømmende og endelige», jf. KFIRs vedtak avsnitt syv, tredje siste strekpunkt.

KFIR gav Audi medhold. Nemnda kom til at lagmannsrettsdommen hverken hadde rettskraft mellom partene eller i relasjon til det (materielle) spørsmålet som saken gjaldt. Den konstaterte følgelig at Patentstyrets vedtak bygget på en rettsanvendelsesfeil (KFIRs vedtak avsnitt 15).

Av hensyn til sakens opplysning for KFIR og målsetningen om reell to-instansbehandling i administrative overprøvingssaker, besluttet KFIR å oppheve Patentstyrets vedtak fremfor selv å avgjøre spørsmålet om opphevelse av designregistreringen (KFIRs vedtak avsnitt 16).

Patentstyrets vedtak var en realitetsavgjørelse. KFIRs opphevelse på grunn av rettsanvendelsesfeil (innholdsmangler) det samme. Audi hadde klaget over avgjørelsens innhold, og klagen førte frem. At nemnda valgte ikke å avgjøre andre realitetsspørsmål som saken reiste endrer ikke avgjørelsens karakter.

Til tross for at Audi prinsipalt påstod GMPs designregistrering opphevet må Audi sies å ha fått medhold «i det vesentlige». Klagen over vedtakets innhold førte frem. KFIR avgjorde et sentralt tvistepunkt mellom partene – rettskraftsspørsmålet – som medfører at den nye avgjørelsen i Patentstyret må treffes på et annet grunnlag enn det Patentstyret la til grunn ved første gangs behandling. Til sammenlikning viser staten til ankeutvalgets kjennelse HR-2020-636-U avsn. 13-16 med videre henvisninger.

KFIR hadde følgelig kompetanse til å tilkjenne Audi sakskostnader etter en konkret, skjønnsmessig helhetsvurdering. Vurderingen er en del av det frie forvaltningsskjønnet, som ikke skal overprøves av domstolene. Domstolskontrollen er begrenset til å påse at vedtaket bygger på korrekt rettsanvendelse, faktum og saksbehandling, og at det ikke bryter med de ulovfestede reglene om myndighetsmisbruk.

Etter statens syn gir klagevedtakets avsnitt 21-23 uttrykk for en korrekt tolkning av de rettslige rammene for skjønnet. I avsnitt 24 fremgår det videre at KFIR har gjennomført en konkret rimelighetsvurdering, som ledet til en halvering av det krevde beløpet. Etter statens syn gir vedtaket uttrykk for en forsvarlig skjønnsutøvelse. Det er verken vilkårlig eller grovt

Saksøktes påstand:

1. Staten v/ Klagenemnda for industrielle rettigheter frifinnes.
2. Staten v/ Klagenemnda for industrielle rettigheter tilkjennes sakskostnader.

Rettsens vurdering

Retten mener at Klagenemnda for industrielle rettigheter bare kan tilkjenne en part sakskostnader når parten har i det vesentlige fått medhold i realiteten (det materielle) slik at det ikke skulle vært tilkjent sakskostnader i saken. Slutningen punkt 3 i avgjørelse i sak 23/00033 oppheves.

Loven og forarbeidene

Etter lov om Styret for det industrielle Retsvern av 1910 kunne verken første avdeling eller annenavdeling tilkjenne sakskostnader til en part ved tvist mellom private parter om registrering av patent, varemerke eller designregistrering. Etter lovens § 5 tredje ledd kunne saken henvises tilbake til ny avgjørelse i første instans hvis ny kjensgjerning som ikke hadde vært gjenstand for gransking ble dratt inn i saken.

Nærings- og handelsdepartementet sendte 14. juli 2011 ut et høringsnotat om ny lov om Patentstyret og Klagenemnden for industrielle rettigheter. Fra dette gjengis på side 11:

Bestemmelsen er ny og innfører en forenklet utgave av sakskostnadsbestemmelsene i tvisteloven i saker om administrativ overprøving, med det formål å gjøre administrativ overprøving til et effektivt alternativ til domstolsbehandling. Den vil bare være aktuell i de sakene om administrativ overprøving som er en tvist mellom to parter, og ikke der kravet om overprøving er fremsatt av rettighetshaveren selv.

Det kom forskjellige innspill på ønskeligheten av en slik ordning i høringsrunden. Noen høringsinstanser var imot en slik ordning og andre var for. Dessuten kom spørsmålet om når det kunne legges sakskostnader opp. Fra dette siteres fra Prop. 94 L (2011-2012)

Patentstyret peikar på at når det blir kravd administrativ overprøving på design- og foretaksnamneområdet vil det ofte vere første gong materielle registreringsvilkår blir prøvd. Grunnen til det er at det på desse områda gjeld eit system med avgrensa obligatorisk forprøving. Ut frå dette er det ikkje rimeleg med ein hovudregel om at den tapande part skal kunne påleggjast kostnadsansvar ved administrativ overprøving av design og foretaksnamn

Departementet tok hensyn til dette, se side 8 i proposisjonen:

Innst. 343 L (2011–2012) Innstilling fra næringskomiteen om lov om Patentstyret og Klagenemnda for industrielle rettar (patentstyrelova) ble det vist til dette.

Lovteksten § 9. Sakskostnader i saker om administrativ overprøving gjengis første og annet ledd:

I sak om administrativ overprøving kan ein part som fullt ut eller i det vesentlege har fått medhald, tilkjennast nødvendige sakskostnader frå motparten. Det skal mellom anna leggjast vekt på om det var god grunn til å få saka prøvd fordi ho var tvilsam, og om det er rimeleg ut frå typen sak og tilhøva hos motparten å påleggje kostnadsansvar. Ved administrativ overprøving etter designloven og foretaksnamneloven kan det berre tilkjennast sakskostnader i klagesaker.

Krav om dekning av sakskostnader må fremjast før saka blir avgjort. Patentstyret eller Klagenemnda skal avgjere spørsmålet samtidig med realiteten i saka.

Fra Prop. 94 L (2011-2012) siteres.

*Til § 9 Sakskostnader i saker om administrativ overprøving
LOV-2012-06-22-58-§9*

Paragrafen er ny og innfører høve for Patentstyret og Klagenemnda til å tilkjenne sakskostnader i saker om administrativ overprøving. Paragrafen gjeld berre kostnadsansvar mellom partane, og vil dermed berre vere aktuelt når det er to eller fleire partar i ei sak. Han gjeld vidare berre i saker om administrativ overprøving. I andre saker kan ikkje sakskostnader tilkjennast. Forvaltningslova § 36 gjeld ikkje for saker hos Patentstyret og Klagenemnda etter lovgivinga om industrielle rettar, jf. § 5.

Etter første ledd første punktum kan ein part som i sak om administrativ overprøving fullt ut eller i det vesentlege har fått medhald tilkjennast nødvendige sakskostnader frå motparten. Dette er ein kan-regel, slik at parten som fullt ut eller i det vesentlege har fått medhald ikkje automatisk har krav på dekning av sakskostnader. Om sakskostnader skal tilkjennast må avgjerast etter ein rimelegheitsvurdering. Ved denne vurderinga skal det, etter første ledd andre punktum, mellom anna leggjast vekt på om det var god grunn til å få saka prøvd fordi ho var tvilsam, og om det er rimeleg ut frå typen sak og tilhøva hos motparten å påleggje kostnadsansvar. Det er berre nødvendige kostnader som eventuelt kan tilkjennast. Dette inneber at det berre kan tilkjennast kostnader som ligg innanfor det som står fram som rimeleg for å vareta parten sine interesser i saka. Ved fastsetting av kostnadsansvaret må Patentstyret og Klagenemnda ha for auge at administrativ overprøving skal vere eit enkelt og rimeleg alternativ til domstolsbehandling.

Etter første ledd tredje punktum kan det ved administrativ overprøving på design- og foretaksnamneområdet berre tilkjennast sakskostnader i klagesaker. Bakgrunnen for dette er at det ikkje skjer ei forutgåande prøving av alle registreringsvilkåra på desse områda, og at viktige registreringsvilkår dermed først blir vurdert når det blir kravd administrativ overprøving.

Etter andre ledd første punktum må eit krav om dekning av sakskostnader fremjast før saka blir avgjort. Patentstyret eller Klagenemnda skal avgjere sakskostnadsspørsmålet samtidig med realiteten i saka, jf. andre ledd andre punktum.

Etter tredje ledd første punktum kan Klagenemnda òg endra Patentstyrets sakskostnadsavgjerd når ei klage over realiteten heilt eller delvis førar fram. Ei sakskostnadsavgjerd frå Patentstyret kan påklagast særskilt til Klagenemnda, jf. tredje ledd andre punktum. Slik klage skal avgjerastav leiaren (eller nestleiaren i leiarens stad) i Klagenemnda aleine, jf. tredje ledd tredje punktum.

Fjerde ledd gir ein regel som tilsvarar forvaltningslova § 36 tredje ledd sjette punktum om at tilkjende sakskostnader kan drivast inn med tvang etter reglane for dommar.

Konkret vurdering

Retten finner etter dette at lovteksten ikke er helt klar på om det kan tilkjennes sakskostnader når saken «Saken sendes tilbake til Patentstyret for ny behandling.» Forarbeidene har heller ikke uttalt seg om dette spørsmålet og ingen av høringsinstansene synes å ha tatt opp dette spørsmålet. Noe av problemet med tolkingen av bestemmelsen er at det i forarbeidene er henvist til at lovteksten bygger på tvisteloven, men patentstyrelova § 9 har ingen tilsvarende bestemmelse som tvisteloven § 20-8 som både dreier seg om sakskostnadene vedrørende tvistegjenstanden og «Kostnader ved avgjørelser av annet enn krav som er tvistegjenstand».

Retten mener at parallellen ville tilsi at gyldigheten av designregistrering DM/212217 tilsvarer tvistegjenstanden eller realiteten i saka.

Retten finner således at KFIR ikke har avgjort realiteten i saka og at de dermed ikke hadde lovhjemmel til å ilegge sakskostnader.

Retten viser til lovens § 9 annet ledd hvor det heter «Patentstyret eller Klagenemnda skal avgjøre spørsmålet samtidig med realiteten i saka.» Avgjørelsen om sakskostnader skulle ikke vært behandlet når saken ble sendt tilbake til Patentstyret uten at det er fattet noen realitetsavgjørelse på designsøknaden.

Realiteten i saka er ikke avgjort, og det kan dermed heller ikke sies at en part har fått medhold i det vesentlige. Det var derfor ikke noen lovhjemmel for å behandle sakskostnadsspørsmålet eller tilkjenne sakskostnader.

Retten finner videre støtte i sin forståelse av spørsmålet i forarbeidene og lovens formål. Dette skulle være enkelt og kostnadsbesparende som et rimelig alternativ til domstolsbehandling. Dette vil ikke kunne nås hvis en mulig feil rettsanvendelse hos Patentstyret skulle medføre store sakskostnader for en part, selv om denne parten får medhold i realiteten til slutt. For retten framstår det som klar at det ikke har vært lovgivers hensikt.

Retten finner videre grunn til å peke på parallellen i forvaltningsloven § 36. I annet ledd er det hjemmel for å ilegge kostnader i en sak som vesentlig er en tvist mellom parter, men det er et unntak i tredje ledd annet punktum heter: «Det organ som treffer avgjørelsen, er ansvarlig for at det offentlige utgifter etter første ledd blir dekket, men har kostnadsansvaret sitt grunnlag i mangel ved vedtaket eller saksforberedelsen, kan fastsettes at ansvaret helt eller delvis skal ligge hos det eller de avgjøringsorganer som var ansvarlig for mangelen:» Dette synes helt parallelt til denne saken, hvor rettsanvendelsesfeilen ligger hos Patentstyret.

Det vises videre Karnov lovkommentarer ved professor Tore Lunde 2.9.2024 som også synes å legge vekt på avgjørelsen om registreringen ved vurdering av om man har fått medhold i det vesentlige.

Bestemmelsen er en kan-regel og gir ikke automatisk krav på sakskostnader. For det første er det et vilkår at parten som krever tilkjent sakskostnader, fullt ut eller i det vesentlige har fått medhold. Dersom parten bare delvis har fått medhold, vil grunnvilkåret for å tilkjenne saksomkostninger ikke være oppfylt. Et eksempel er at en varemerkeregistrering stadfestes med en mer begrenset varefortegnelse enn opprinnelig registrert. Klagen har i dette tilfellet delvis ført fram, men uten at noen av partene har vunnet fram helt eller i det vesentlige, se til illustrasjon KFIR-2023-114 med henvisning til tidligere praksis, blant annet KFIR-2020-11 avsnitt 33.

Konklusjon og sakskostnader

Saksøker har fått fullt ut medhold og slutningen punkt 3 i Klagenemda for industrielle rettigheters avgjørelse i sak 23/00033 oppheves.

Saksøker har dermed i medhold tvisteloven § 20-2 krav på å få dekket sine sakskostnader. Advokat Dag Thorstensen har fremmet et krav på kr 85 800 for 22 timers arbeid a kr 3900. Retten ilegger sakskostnader i samsvar med kravet.

SLUTNING

1. Slutningen punkt 3 i Klagenemda for industrielle rettigheters avgjørelse i sak 23/00033 oppheves.
2. I sakskostnader betaler Staten ved Klagenemda for industrielle rettigheter 85 800 - åttifemtusenåttehundre- kroner til G.M.P. GROUP SRL innen 2 -to- uker fra dommens forkynnelse.

Retten hevet

Dagfinn Grønvik

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.

Veiledning om anke i sivile saker

I sivile saker er det reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 som gjelder for anke. Reglene for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger er litt ulike. Nedenfor finner du mer informasjon og veiledning om reglene.

Ankefrist og gebyr

Fristen for å anke er én måned fra den dagen avgjørelsen ble gjort kjent for deg, hvis ikke retten har fastsatt en annen frist. Disse periodene tas ikke med når fristen beregnes (rettsferie):

- fra og med siste lørdag før palmesøndag til og med annen påskedag
- fra og med 1. juli til og med 15. august
- fra og med 24. desember til og med 3. januar

Den som anker, må betale behandlingsgebyr. Du kan få mer informasjon om gebyret fra den domstolen som har behandlet saken.

Hva må ankeerklæringen inneholde?

I ankeerklæringen må du nevne

- hvilken avgjørelse du anker
- hvilken domstol du anker til
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hva du mener er feil med den avgjørelsen som er tatt
- den faktiske og rettslige begrunnelsen for at det foreligger feil
- hvilke nye fakta, bevis eller rettslige begrunnelser du vil legge fram
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det kravet ankesaken gjelder, og hvilket resultat du krever
- grunnlaget for at retten kan behandle anken, dersom det har vært tvil om det
- hvordan du mener at anken skal behandles videre f.eks. om det bør være muntlig behandling i rettsmøte, skriftlig behandling og/eller rettsmekling.

Hvis du vil anke en tingrettsdom til lagmannsretten

Dommer fra tingretten kan ankes til lagmannsretten. Du kan anke en dom hvis du mener det er

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i dommen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Hvis du ønsker å anke, må du sende en skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har behandlet saken. Hvis du fører saken selv uten advokat, kan du møte opp i tingretten og anke muntlig. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater, anker muntlig.

Det er vanligvis en muntlig forhandling i lagmannsretten som avgjør en anke over en dom. I ankebehandlingen skal lagmannsretten konsentrere seg om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet, og som det er knyttet tvil til.

Lagmannsretten kan nekte å behandle en anke hvis den kommer til at det er klar sannsynlighetsovervekt for at dommen fra tingretten ikke vil bli endret. I tillegg kan retten nekte å behandle noen krav eller ankegrunner, selv om resten av anken blir behandlet.

Retten til å anke er begrenset i saker som gjelder formuesverdi under 250 000 kroner

Hvis anken gjelder en formuesverdi under 250 000 kroner, kreves det samtykke fra lagmannsretten for at anken skal kunne bli behandlet.

Når lagmannsretten vurderer om den skal gi samtykke, legger den vekt på

- sakens karakter
- partenes behov for å få saken prøvd på nytt
- om det ser ut til å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket, eller ved behandlingen av saken

Hvis du vil anke en tingretts kjennelse eller beslutning til lagmannsretten

En *kjennelse* kan du som hovedregel anke på grunn av

- feil i de faktiske forholdene som retten har beskrevet i kjennelsen
- feil i rettsanvendelsen (at loven er tolket feil)
- feil i saksbehandlingen

Kjennelser som gjelder saksbehandlingen, og som er tatt på bakgrunn av skjønn, kan bare ankes dersom du mener at skjønnsutøvelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan du bare anke hvis du mener

- at retten ikke hadde rett til å ta denne typen avgjørelse på det lovgrunnlaget, eller
- at avgjørelsen åpenbart er uforsvarlig eller urimelig

Hvis tingretten har avsagt dom i saken, kan tingrettens avgjørelser om saksbehandlingen ikke ankes særskilt. Da kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Kjennelser og beslutninger anker du til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anken avgjøres normalt ved kjennelse etter skriftlig behandling i lagmannsretten.

Hvis du vil anke lagmannsrettens avgjørelse til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Samtykke gis bare når anken gjelder spørsmål som har betydning utover den aktuelle saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta anker over *kjennelser* og *beslutninger* til behandling dersom anken ikke reiser spørsmål av betydning utover den aktuelle saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves. Anken kan også nektes fremmet dersom den reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelser og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.